

Гуцульська хореографія як представницький репертуарний компонент у мистецьких євроінтеграційних процесах

У дослідженні констатовано осмислення гуцульської хореографічної культури як унікального мистецького феномена західного регіону України, яка демонструє її вагомую позицію й перспективність в контексті фольклористичних, етнографічних, хореологічних, етнохореографічних досліджень. Висвітлено її представницьку функцію самотньої неповторності та етнічного багатства різновидів національної фольклорної хореографії у репертуарах вітчизняних та діаспоральних танцювальних ансамблів. Розглянуто інтегрування гуцульської хореографії в міжнародних контекст відбувається через концертно-гастрольну діяльність українських колективів, її культивування у репертуарних списках колективів з діаспори та участь у міжнародних акціях (конкурсах, фестивалях, днях культури, урочистостях діаспоральних осередків), у яких наявна хореографічна складова.

Ключові слова: *регіональна традиція, етнохореографія, конкурсно-фестивальний рух.*

У концертно-гастрольній діяльності численних професійних, учбових, аматорських колективів Західноукраїнського регіону та України в цілому гуцульська хореографія фігурує досить послідовно і багатогранно, виконуючи представницьку функцію самотньої неповторності та етнічного багатства різновидів національної фольклорної хореографії. Її популяризація здійснюється через успішну й результативну участь українських ансамблів у міжнародних конкурсно-фестивальних акціях в Україні та країнах світу. Звертання до засобів гуцульського танцю в діаспоральних колективах США, Канади, Бразилії, Аргентини, Польщі, Угорщини, Словаччини, зумовлене з

одного боку – традиціями послідовників шкіл В. Авраменка, залученням до співпраці випускників українських хореографічних фахових осередків, з іншого – постає суттєвою складовою фестивалів національної культури, призначених для збереження національного самовизначення для молодих поколінь нащадків емігрантів. Вагомість хореографічного компоненту засвідчує формування комплексних систем (школа, ансамбль/група різновікових ансамблів, концертне об'єднання, фестиваль) та їх співпраця з центрами професійної підготовки танцюристів відповідних країн, контакти з українськими колективами.

Осмислення гуцульської хореографічної культури як унікального мистецького феномена західного регіону України демонструє її вагому позицію й перспективність в контексті фольклористичних, етнографічних, хореологічних, етнохореографічних досліджень. Підґрунтям для цього слугує розпорошена у періодиці інформація з аналізом конкурсно-фестивальних та гастрольних виступів хореографічних колективів [2, 3, 7], історичні екскурси, архіви й цитати з преси з сайтів танцювальних ансамблів¹. Нечисленними є цільові розвідки й довідникові видання, присвячені дослідженню діяльності окремих діячів хореографічного мистецтва [2, 4-6] та його педагогічних аспектів [8]. Названа група джерел створює підстави для дослідження гуцульської хореографії як невід'ємної репертуарної складової діяльності вітчизняних та діаспоральних колективів, чим підтверджується неминуща вага феномену гуцульського танцю у хореографічному, культурологічному та етнопедагогічному ракурсах.

У наш час в Україні існує багато як професійних, так і аматорських хореографічних ансамблів, керівники яких бережно ставляться до танцювальної автентики і намагаються зберегти її на сучасній сцені в народно-сценічних танцях; пропагують їх не тільки в Україні, а й прославляють українське хореографічне мистецтво за кордоном на міжнародних фольклорних фестивалях, конкурсах.

Так, гуцульська хореографія є визначальною у репертуарі **студентського вокально-хореографічного ансамблю «Верховинка» Івано-Франківського педагогічного інституту**, створеного у 1960-ті рр. з ініціативи ректора вишу Олександра Устенка. Художнім керівником новоствореного колективу призначають завідувача кафедри співу і диригування Василя Їжака, а виконувати обов'язки балетмейстера (до 1972 року) погодилася колишня солістка Гуцульського ансамблю пісні і танцю Василина Чуперчук, знана танцівниця й сестра видатного хореографа Ярослава Чуперчука² [6, С. 330]. Створені нею композиції опиралися на прискіпливу польову фольклорну роботу. Журі численних конкурсів і фестивалів³ високо оцінювали танці «Покутський», записаний учасниками ансамблю в рідному селі Василя Стефаника Русові Снятинського району, «Свято в Карпатах», «Проводи чабанів на полонину», «Опришки Олекси Довбуша», «Шешоранка», побачений та записаний у селі Шешори, що теж на Івано-Франківщині, та ін. «Верховинка» стала частим гостем різноманітних телепередач «Українські вечорниці», «Вечори на Високому замку», «Сонячні кларнети», що великою мірою розширило глядацьку аудиторію поціновувачів гуцульського хореографічного мистецтва.

Новий етап у мистецькому зростанні «Верховинки» пов'язаний з Б. Стаськом – випускником Дрогобицького державного педагогічного інституту ім. І. Франка. Його професійне становлення відбувалось в ансамблі пісні і танцю військових будівників (м. Красноярськ), курси молодих хореографів у знаного балетмейстера, керівника ансамблю «Танці народів Сибіру» Михайла Годенка, керівництво народним вокально-хореографічним ансамблем «Пролісок» Дрогобицького педагогічного інституту ім. І. Франка, народним ансамблем пісні і танцю «Бойківщина» Сколівського районного Будинку культури Львівської області.

² У 1969 році вокально-хореографічному ансамблеві «Верховинка» присвоїли почесне звання «народний самодіяльний колектив».

³ Ансамбль – лауреат усіх Всесоюзних та Республіканських фестивалів, що проводилися на той час [5, С. 325].

З допомогою старших учасників ансамблю відновлюється танцювальна концертна програма, а саме «Опришки Олекси Довбуша», «Покутський танець», «Шешоранка», «Свято в Карпатах»; Б. Стасько ставить і власні хореографічні витвори на матеріалі автентичних танців Івано-Франківщини. Це «Чернелицькі подрігуци», «Лісоруби», «Платогони». Польові дослідження Івано-Франківщини і, зокрема, Гуцульського регіону, які щорічно Б. Стасько разом із дружиною – викладачем вокалу інституту Г. Стасько – проводив у Косівському, Верховинському районах Івано-Франківщини, Рахівському районі Закарпаття, Вижницькому районі Буковини, дали свої результати.

В репертуарі ансамблю з'являються не тільки нові побутові танці гуцулів («Кривий танець», «Решето», танець-гра «Вербовая дощечка»), але і яскраві вокально-хореографічні полотна. Це «Балада про безсмертя», «Карпатська легенда», «Каменярі», «Досвітні вогні», побудовані на гуцульській хореографії.

Важлива сторона діяльності колективу – представницька. У 1982 році «Верховинка» у складі творчої молоді з успіхом гастролює в Марамурешському повіті Румунії. Ансамбль неодноразово запрошують на концерти обласного, Всеукраїнського та Всесоюзного рівнів, він бере участь в міжнародних конкурсах і фестивалях: «Верховинка» є лауреатом Міжнародного студентського фестивалю «На хвилях Балтики» (Даугавпілс, Латвія, і як нагорода – гастрольне турне містами республік Прибалтики, 1976), Міжнародних фестивалів фольклору «Калушу Романеск» у м. Слатіна (Румунія, 1995, 1996), XI Міжнародного фольклорного фестивалю в м. Науосса (Греція, 1999), VIII Міжнародному фольклорному фестивалі пісні і танцю в м. Сієдлце (Польща, 2000), X Міжнародний фольклорний фестиваль «Поліське літо з фольклором» (Влодава, Польща – Луцьк, Україна, 2000), XVII Міжнародний фольклорний фестиваль «Бабьогурська осінь» (м. Завойя, Польща, 2001), XX Міжнародний фестиваль фольклору в м. Зелена Ґура (Польща, 2002). Із проголошенням Незалежності України розширюються творчі зв'язки. На запрошення української діаспори в Австралії учасники ансамблю в складі молодіжної групи з Івано-Франківщини концертують за місцем розташування

значних осередків українських емігрантів у місцевих Українських Народних Домах (1991), 1998 рік виступає у м. Люблін (Польща).

Після закінчення Прикарпатського Національного університету імені Василя Стефаника його випускники – колишні учасники ансамблю «Верховинка» – не полишають танцювальне мистецтво. Багато з них стали керівниками хореографічних колективів у школах, Будинках культури, Центрах дитячої та юнацької творчості, клубах спортивного чи бального танцю. Їхні колективи удостоєні звання «народного» чи «зразкового», проте вони не поривають зв'язків з творчим колективом, який дав їм путівку в життя.

Самодіяльний ансамбль танцю «Горянка» (керівник - випускниця Київського інституту культури і мистецтв Олена Здольник) створений при Надвірнянському районному Будинку культури у 1983 році, а вже в 1985 р. йому присвоєно звання народного самодіяльного ансамблю танцю. Колектив нараховує 24 учасника. У програмі ансамблю переважають танці Івано-Франківщини, а саме гуцульські «Півторак», «Гуцулка», «Джурило», «Сюдемка», «Аркан», і танці Надвірнянського району «Веретенце», «Чіпак», «Ворохтянка», «Микитиха». На базі дорослого колективу створено дитячий ансамбль танцю «Горяночка», який носить звання «зразковий».

Ансамбль «Горянка» – неодноразовий переможець обласних та районних оглядів-конкурсів. Колектив є лауреатом ІХ, Х, ХІ, ХІІ, ХІІІ, ХІV та ХVІІІ Міжнародних гуцульських фестивалів, Всеукраїнського фестивалю фольклорних колективів на Національному Сорочинському ярмарку-2003, учасником Міжнародного фестивалю «Європа – культура і традиції» (м. Пруднік, Польща), лауреатом ХХХVІІ Міжнародного фестивалю фольклору Гірських земель (м. Закопане, Польща). «Горянка» представляла своє мистецтво на днях української культури в Данії (містах Кібек, Гвіде Санде, Бордінг, Ікаст, Гернінг), є дипломантом 47-го Міжнародного фольклорного фестивалю «Celestino Graca»-2006 в м. Сантарем (Португалія), Х Міжнародного фестивалю фольклору в м. Карповац (Хорватія), а також Всеукраїнського фестивалю-конкурсу народної хореографії імені Павла Вірського. Редакція

газети «Голос України» нагородила народний ансамбль танцю «Горянка» дипломом як найкращий колектив Прикарпаття.

Необхідно відзначити, що хореографічні постановки видатних майстрів гуцульського танцю Ярослав Чуперчука та Володимира Петрика включені до концертних фестивальних програм різних виконавських колективів, що успішно репрезентують гуцульське мистецтво за кордоном. Як пише Р. Затварська [3, С. 117], знаменитою постановкою «Гуцулки» або відкривалися святочні академії, концерти, або її ставили у фінал як один із найяскравіших концертних номерів. Так було в Едмонтоні (Канада) у 1988 році на фестивалі народного мистецтва, у 1989 році на святковій академії до 175-річчя з дня народження Тараса Шевченка. Так було й у 1991 році у Вінніпегу (Канада) на великому концерті до 100-річчя першої еміграції українців.

Українська хореографія має потужне підґрунтя у діаспоральному середовищі, зумовлене діяльністю Василя Авраменка та його числених послідовників на північноамериканському континенті, вона експонується й розвивається завдяки активному конкурсно-фестивальному руху українців зарубіжжя.

Складові гуцульської хореографії є значимим й діяльності *танцювальних колективів української діаспори*. Цікаво, що гуцульські танці виконуються не лише в діаспоральних творчих акціях, а входять у програми національних фестивалів. «BC Ukrainian Cultural Festival» протягом 19 років збирає колективи з Британської Колумбії, Альберти та шатату Вашингтон (ювілейний 20-й фестиваль проведено 2 травні 2015 року). «Prince Albert Ukrainian Dance Festival» (Саскачеван, востаннє проводився 16-19 квітня 2015 р.), «Veeteretz Ukrainian Dance Festival», «Vitaemo Festival», «Bloor West Village Toronto Ukrainian Festival» (Торонто, Онтаріо, Канада, час проведення - 18-20 вересня 2015 р.), Так, наприклад «**Shumka**» з Альберти (Бразилія, зараз входить до складу «Ukrainian Shumka Dancers Alumni Association») виконувала

таку композицію на гірській вершині у перебігу «Kubasa Kapers» Festival у Джаспері у 1970-х роках з точним дотриманням автентичних строїв⁴.

При загальній традиційній поліетнічності танцювальних програм учасників даних акцій, звертання до гуцульської хореографії залишаються актуальними й численними. Так, в межах International Ukrainian Dance & Culture Festival під егідою «Troyanda Society of Ukrainian Culture & Heritage» у Альберті, запланованому на 11 червня-25 липня 2015 року (охоплює кілька міст та українських поселень у Бразилії), поряд з бразильським мистецтвом заплановано майстеркласи народного танцю та «найбільшу коломийку у світі» (згідно з заявленою в афіші).

Аспекти використання гуцульської хореографії доцільно розглянути на прикладі потужного мистецького комплексу **«Черемош» у Альберті** (Канада), який включає хореографічну компанію (Cheremosh Ukrainian Dance Company), школу танцю («Cheremosh School of Dance», заснована у 1976 р.) з різновіковими колективами при ній («Чумак I», «Чумак II», і «Черемшина»), і оргкомітет фестивалю («The Cheremosh Ukrainian Dance Festival», функціонує від 1984 р.). Мистецьке об'єднання вбачає мету своєї діяльності у розвитку українського танцю насамперед серед українців діаспори, орієнтуючись на координацію, організацію та інформацію для інструкторів, танцюристів, батьків, волонтерів та потенціальної глядацької аудиторії. Школа прагне залучити до справжнього українського танцю молодь різних верств суспільства, сприяти активному та здоровому способу життя, стимулювати любов до національної хореографії та української культури. Це забезпечується керівництвом протягом останніх 20-ти років художнього керівника та балетмейстера Миколи Каневця - випускника Київського інституту культури і мистецтв, учасника ансамблю П. Вірського, колишнього завідувача хореографічним відділом Київського училища культури.

На відміну від колективів з автохтонного середовища побутування етнічної хореографії, репертуарна спрямованість та автентика тут дотримані

відносно, умовно. Адже йдеться насамперед про збереження національної самоідентифікації у інонаціональному середовищі, збереження етнічної пам'яті для нових поколінь вихідців з України в контексті полікультурних хореографічних традицій. Звідси співіснування аматорських і професійних колективів з різним рівнем дотримання етнічної автентики та складової академічної хореографії.

Так, наприклад, у 2014 році у змагальних акціях вищезгаданого фестивалю було задіяно 460 танцюристів з 37 різних танцювальних шкіл по всій провінції Альберта, Саскачеван і Манітоба, включно з престижними українськими хореографічними закладами Канади: Академії танцю Святого Альберта (St. Albert's Ukrainian Dance Academy) і DanceCo. Протягом більш 40 років «Черемош» зберігає позиції лідера у сфері українського танцю в Канаді. Про це свідчать численні виступи колективу як в Канаді, так і під час гастролей по США, Мексиці, Китаю, Шотландії, Великобританії та Болгарії.

Цікаво, що танцювальні змагання та огляди постають у комплексі заходів як один з аспектів знайомства з українською культурою загалом (народними ремеслами, їжею тощо), проте жанр коломийки неодноразово набуває значення символу національного єднання. Зокрема, у програмі «1st International Ukrainian Dance & Culture Festival» (Курітіба, Прудентополіс, Буенос-Айрес, Бразилія-Аргентина) проведення приурочено на 15-19 липня, 2015 р.) передбачено бразильсько-аргентинську коломийку (Brazilian / Argentinean Ukrainian Kolomyika, спільне виконання українськими діаспоральним колективами двох країн) та інтернаціональну коломийку (Biggest International Kolomyika in the World) за участю як українських танцювальних колективів діаспори так і ансамблями з міст Бразилії й Аргентини [9].

Логічним явищем постає наявність гуцульської етнічної традиції у Центрі спадщини «Soyuzivka» (США), заснованого УНА в 1952 році з метою поширення, збереження і увічнення української культури і спадщини, мови, традицій та цінностей через освіту і святкування, усвідомленого виховання

почуття гордості представників нових поколінь емігрантів, як членів української спільноти.

Осередок було сформовано емігрантами – вихідцями з Прикарпаття, архітектурно оформлено в гуцульському стилі відомим різьбярем по дереву Михайлом Черешньовським, ікони на іконостасі храму в Центрі малював відомий іконописець – Петро Холодний (молодший). З цим центром пов'язане перебування Якова Гнізовського, Галини Мазепи, Едварда Козака (його роботи з зображеннями українських танцюристів прикрашають Veselka hall and Trembita Lounge). Цим центром 10-12 червня, 2015 року проводиться 9th Annual Cultural Festival, який об'єднує діаспоракьні колективи українців та запрошені гастролюючі українські ансамблі.

Хореографічне мистецтво Гуцульщини послідовно популяризують танцювальні колективи української діаспори за кордоном, зокрема, ансамблі «Сизокрилі» із Нью-Йорка (США), «Верховина» із Сіднея (Австралія), «Розмай» з Едмонтонна (Канада), «Коломийка» з Любліна (Польща), танцювальні колективи зі Смокі-Лейку та Сван-Плейну (Канада). Саме ці колективи найбільше репрезентують українські народні танці, зокрема і гуцульські, в різних країнах, у тому числі в багатьох містах України і в Івано-Франківську, звідки походять предки значної кількості українських переселенців. У їх виконанні «Коломийка» і «Аркан», «Сербин» і «Гуцулка», «Верховина» і «Чабани», «Півторак» і «Козак» представлені у побутовому варіанті і наповнені українським духом, завзятістю і темпераментом.

Інтегрування гуцульської хореографії в міжнародних контекст відбувається через концертно-гастрольну діяльність українських колективів та участь у міжнародних акціях (конкурсах, фестивалях, днях культури, урочистостях діаспоральних осередків), у яких наявна хореографічна складова. Власне конкурсно-фестивальний рух експонує доробок як українських, так і зарубіжних колективів, які плекають тяглість традиції видатних представників вітчизняної хореографії. Гуцульське танцювальне мистецтво фігурує в них як

відтворення сформованих зразків репертуару, так і на рівні мастер-класів та стихійних імпровізованих інтерактивних дійств.

1. Дудик Р. Василь Їжак — місце і роль в освіті та культурі Прикарпаття. «Без пісень нема життя...» : Музично-краєзнавчий альманах. Івано-Франківськ : Гостинець, 2006. С. 20-27.
2. Дурбак І. Зустріч союзнянок Коговзу й Амстердаму. *Наше Життя (Our Life)*. 1967, грудень, Ч. II.
3. Галабурда-Чигрин М. Вишивка українського. *СУМ.net*. URL: http://archive.cym.org/au/archives/tapestry_article.asp
4. Затварська Р. Василина Чуперук : перлина гуцульського танцю. Івано-Франківськ : Нова Зоря, 2002. 136 с.
5. Стасько Б. Хореографічне мистецтво Івано-Франківщини. Івано-Франківськ : Лілея НВ, 2004. 312 с.
6. Стасько Б., Марусик Н. Митці народної хореографії Прикарпаття ; посібник. Івано-Франківськ : Видавничо-дизайнерський відділ ЦІТ, 2009. 164 с.
7. [б.а.] У Львові пройде батл між канадським та львівським «Черемошами». *galychyna.info* URL: <http://galychyna.info/2013/05/20/ulvov-proyde-batl-mzh-kanadskim-ta-lvvskim-cheremoshami.html>
8. Фондера Р. Формування української хореографічної освіти в західній діаспорі у 20-80-х рр. XX ст. *Вісник. Мистецтвознавство*. Київ, 2009. № 20. URL: <http://vuzlib.com/content/view/1552/62/>
9. Ukrainian Dance World News. 1st INTERNATIONAL UKRAINIAN DANCE & CULTURE FESTIVAL IN BRAZIL. *Ukrainian Dance World*. 2014. 11 грудня. URL: <http://us3.campaign-archive1.com/feed?u=add1f1bbbdcc22274cba8a4c9&id=593969a18d>
10. Офіційний сайт THE ROZMAI UKRAINIAN DANCE COMPANY of Winnipeg : Manitoba URL: <http://www.rozmai.ca/index.html>
11. Офіційний сайт Танцювальний Ансамбль Сизокрилі. URL: <http://www.brama.com/syzokryli/ukr.html>

REFERENCE

1. Dudyk, R. (2006) Vasyl Yizhak — mistse i rol v osviti ta kulturi Prykarpattia. «Bez pisen nema zhyttia...» : Muzychno-kraieznavchy almanakh. Ivano-Frankivsk : Hostynets.
2. Durbak, I. (1967) Zustrich soiuzianok Kohovzu y Amsterdamu. Nashe Zhyttia (Our Life)., hruden, Ch. II.
3. Halaburda-Chyhryn, M. Vyshyvka ukrainskoho. SUM.net. URL: http://archive.cym.org/au/archives/tapestry_article.asp
4. Zatvarska, R. (2002) Vasylyna Chuperuk : perlyna hutsulskoho tantsiu. Ivano-Frankivsk : Nova Zoria.

5. Stasko, B. (2004) Khoreohrafichne mystetstvo Ivano-Frankivshchyny. Ivano-Frankivsk : Lileia NV.
6. Stasko, B., Marusyk N. (2009) Myttsi narodnoi khoreohrafii Prykarpattia ; posibnyk. Ivano-Frankivsk : Vydavnycho-dyzainerskyi viddil TsIT.
7. U Lvovi proide batl mizh kanadskym ta lvivskym «Cheremoshamy». *galychyna.info* Retrieved from <http://galychyna.info/2013/05/20/u-lvov-proyde-batl-mzh-kanadskim-ta-lvvskim-cheremoshami.html>
8. Fondera, R. (2009) Formuvannia ukrainskoi khoreohrafichnoi osvity v zakhidnii diaspori u 20-80-kh rr. KhKh st. Visnyk. Mystetstvoznavstvo. (Vol. 20) Kyiv URL: <http://vuzlib.com/content/view/1552/62/>
9. 1st INTERNATIONAL UKRAINIAN DANCE & CULTURE FESTIVAL IN BRAZIL. (2014, December 11). *Ukrainian Dance World*. Retrieved from <http://us3.campaign-archive1.com/feed?u=add1f1bbbdcc22274cba8a4c9&id=593969a18d>
10. Official site THE ROZMAI UKRAINIAN DANCE COMPANY of Winnipeg : Manitoba. Retrieved from <http://www.rozmai.ca/index.html>
11. Official site Tantsiuvalnyi Ansambl Syzokryli. Retrieved from <http://www.brama.com/syzokryli/ukr.html>

В исследовании констатировано осмысление гуцульской хореографической культуры как уникального художественного феномена западного региона Украины, которая демонстрирует её весомую позицию и перспективность в контексте фольклорных, этнографических, хореологических, этнохореографических исследований. Освещена её представительская функция самобытной неповторимости и этнического богатства разновидностей национальной фольклорной хореографии в репертуаре отечественных и диаспоральных танцевальных ансамблей. Рассмотрено, что интегрирование гуцульской хореографии в международный контекст происходит через концертно-гастрольную деятельность украинских коллективов, её культивирование в репертуарных списках коллективов из диаспоры, участие в международных акциях (конкурсах, фестивалях, днях культуры, торжествах диаспоральных ячеек), в которых имеется хореографическая составляющая.

Ключевые слова: *региональная традиция, этнохореография, конкурсно-фестивальное движение.*

. The study stated choreographic understanding Hutsul culture as a unique artistic phenomenon of the western region of Ukraine, which demonstrates its significant position and prospects in the context of folkloristic, ethnographic, horeolohical, etnohoreohrafical research.

Deals with its representative function of original uniqueness and wealth of ethnic varieties of national folk dance in the repertoire of domestic and and Diaspora dance groups. Nowadays in Ukraine there are many both professional and amateur dance ensembles, whose leaders are carefully treated to authentic dance and try to keep it on the modern stage in the national stage dance; promote them not only in Ukraine but also celebrate Ukrainian choreographic art abroad at international folklore festivals and competitions.

The reference to the means of Hutsul and Diaspora dance groups USA, Canada, Brazil, Argentina, Poland, Hungary, Slovakia, due on the one hand - traditions followers V. Avramenko schools, involvement of Ukrainian graduate professional choreographic cells, on the other - there is an essential component festivals national culture designed to preserve the national identity for young generations of descendants of immigrants. The importance of choreographic component shows the formation of complex systems (school, band / group different age bands, concert associations, festivals) and their cooperation with centers of training dancers respective countries, contacts with Ukrainian teams. Hutsul dances performed not only in and Diaspora creative actions and programs included in national festivals. «BC Ukrainian Cultural Festival» for 19 years gathers teams from British Columbia, Alberta and Washington shatatu (20th anniversary festival held 2 May 2015). «Prince Albert Ukrainian Dance Festival» (Saskatchewan, last held April 16-19, 2015 r.), «Veeteretz Ukrainian Dance Festival», «Vitaemo Festival», «Bloor West Village Toronto Ukrainian Festival» (Toronto, Ontario, Canada, conducting - 18-20 September 2015), for example «Shumka» Alberta (Brazil, is part of the «Ukrainian Shumka Dancers Alumni Association») performed this song on a mountain top in the course «Kubasa Kapers» Festival in Jasper in 1970 fifties with exact observance authentic appliances. Summed up that the integration Hutsul dance in the international context is due to concert touring Ukrainian teams, its cultivation in the repertory lists groups from diaspora and participation in international events (contests, festivals, days of culture, celebrations diasporalnyh cells), which is available choreographic component.

Key words: *regional tradition ethnohoreohrafy, competitive-festival movement.*